

လပင်းစိုစို

တဆုံးနှစ်ဝင်ခွဲသောဆူး

၂၈၆

တဆုံးနစ်ဝင်ခဲ့သောဆူး

တကယ်တော့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အာရုံထဲ ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲ စတင် ဝင်ရောက်ခဲ့တာဟာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် စတင်မြင်ဖူးတဲ့ အချိန်မှာတောင် မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ဆိုင်ခန်းကို ဒီစင်တာကြီးမှာ လာရောက် ပြင်ဆင် နေတဲ့အချိန် ခင်ဗျားကို လုံးဝ မမြင်ဖူးသေးတဲ့ အချိန်ကတည်းက ဒီဆိုင် ခန်းရဲ့ ပိုင်ရှင်ဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးများ ဖြစ်မလဲလို့ စတွေးမိရင်းနဲ့ ကျွန် တော့်အာရုံထဲ ခင်ဗျား စဝင်လာခဲ့တာ။

ခင်ဗျားဝယ်လိုက်တဲ့ ဆိုင်ခန်းသစ် နှစ်ခန်းတွဲက ကျွန်တော့်ဆိုင်ခန်း နှစ် ခန်းတွဲကနေ ကြည့်ရင် သေသေချာချာ လှမ်းမြင်ရနိုင်တဲ့ ခပ်စောင်းစောင်း အနေအထားမှာ တည်ရှိတယ်။ နှစ်ခန်းတွဲကို အလယ် အကာအရံဖြတ်ပြီး အလျားရှည်ရှည်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပြီး ဆိုင်တွင်းပြင်ဆင်မှု Decoration လုပ်နေတဲ့ နေရာဆီ တမင်တကာ တကူးတက လှမ်းကြည့်မိတာလည်း ရှိ သလို အမှတ်မထင် မျက်လုံး ရောက်သွားတာလည်း ရှိတယ်။

ဘာဆိုလို့ မသိရခင်ကတည်းက ကတ္တီပါ နက်ပြာရောင်စိုစိုနဲ့ ပန်းရောင် တောက်တောက်ကို လှပတဲ့ အရောအစပ်နဲ့ တွဲစပ်ပြီး Decorate လုပ်နေတဲ့ ဆိုင်ကိုကြည့်ပြီး ဆိုင်ရှင်ကို စိတ်ဝင်စားနေမိတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ် နိုင်တယ်လို့လည်း အလိုအလျောက် တွေးမိခဲ့တယ်။

Fancy ဆိုင်တစ်ခု ဖြစ်မယ်လို့ ထင်မိပေမဲ့ ဆိုင်ထဲက ကောင်တာ၊ မှန်ပုံး တွေ အကောင်အထည် ပေါ်လာတော့မှ ရတနာဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖြစ်နိုင်တာကို ပြောင်းတွေးမိတယ်။ တကယ်တော့ ရတနာဆိုင်သာ ဆိုရင် ဒီထက်ဣန္ဒြေရ

တဲ့ ငြိမ်သက်တဲ့ တစ်ရောင်တည်း ခြယ်သမှုနဲ့ အလှဆင်သင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။

ဒီနေရာမှာ ဆိုင်ရှင်ရဲ့ စိတ်အနေအထားကို ခန့်မှန်းလို့ရတာပေါ့။ Fancy ဆန်ချင်တယ်၊ ထွင်းဖောက်ချင်တယ်၊ ခေတ်မီချင်တယ်၊ သူတစ်ပါး အထင်အမြင်ထက် ကိုယ့်ဆန္ဒကို ဦးစားပေးတယ်၊ ရှေးရိုးမစွဲဘဲ မိမိကိုယ် ကို အရိုးစွဲတဲ့ စိတ်ရှိတယ်၊ တော်ရုံ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ချင်ဘူး၊ ခေါင်းမာ တယ်၊ ကိုယ့်အပေါ် တစ်ပါးသူရဲ့ အာရုံစိုက်မှုကို တပ်မက်တယ် စ သဖြင့်။

တဆန့်တလျား ခန့်မှန်း ကြည့်နေမိရင်းကကိုပဲ ဒီဆိုင်ရှင်ကို စိတ်ဝင်စား နေရာက ကျွန်တော်နဲ့ခင်တဲ့ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ကို ဒါဘာဆိုင် လဲ အတည်ပြုကြည့်လိုက်ပြီး ရတနာဆိုင်လို့ အတိအကျ သိလိုက်ရတဲ့ နောက်မှာတော့ ဆိုင်ရှင်အဖြစ် ရောက်လာမယ့် အမျိုးသမီးကို ကြိုတင် စောင့်မျှော် စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်မိတယ်။

အမျိုးသမီးငယ် ဖြစ်မယ်လို့ တွေးပြီး နောက်မှာ အန်တီကြီး တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့လည်း ကြိုတင် ယူဆထားလိုက်တယ်။ သိပ်ငယ်လှတဲ့ မိန်းမပျိုငယ်ကလေး တစ်ယောက်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်မိတယ်။ ရောက်လာမယ့် အမျိုးသမီးကို ကြိုတင်စိတ်ဝင်စား နေတာကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ စိတ်ချင်းနီးစပ် ဆင်တူလိမ့်မယ်လို့ အလိုအလျောက် ထင်မြင် ယူဆ နေမိလို့ပဲ။

ကျွန်တော့်ဆိုင်ခန်းက ဆိုင်အနေနဲ့ နှစ်ခန်းတွဲပေမဲ့ အခန်းအနေနဲ့ သုံးခန်း တွဲ။ တစ်ခန်းက (အဖေသဘောကျ) စီးပွားရေး လုပ်ငန်းဆိုတဲ့ သဘော လေး သက်ရောက်အောင် ဖုန်းဟဲန်းဒ်ဆက် ဆိုင်လေး ဖွင့်ထားတာပါ။ ဒါ လည်း ဘာမှ အပန်းမကြီးဘူး။ အဖေဖြစ်သူရဲ့ လုပ်ငန်းတွေထဲမှာ ဟဲန်းဒ်

ဆက်တွေကို ခိုင်ကြီးတစ်ခုလို အကြီးအကျယ် သွင်းယူပြီး လက်ကား ပြန် ဖြန့်ချိတဲ့ လုပ်ငန်းသေးလေး တစ်ခုလည်း ပါတာကိုး။

တခြားပစ္စည်းတွေ Import လုပ်ရင်း တကူးတက မဆန်ဘဲ တစ်လက်စ တည်း သွင်းလာတဲ့ သဘောနဲ့ အဖေက တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းတွေလည်း သွင်း လာတတ်တာပါ။ ကျွန်တော်က အသာကလေး မပင်မပန်းနဲ့ ဟဲန်းဒ်ဆက် ဆိုင်လေး ကောက်ဖွင့်ထားလိုက်တဲ့အခါ တခြားဆိုင်တွေထက် ဈေးတောင် လျှော့ရောင်း နိုင်ပါတယ်။ သူများဆိုင်တွေက မော်ဒယ်လ်တစ်မျိုးကို ဆယ် လုံးလောက် သွင်းလာတဲ့ အရင်းနဲ့ အဖေက မော်ဒယ်လ်တစ်မျိုးကို ရာချီ သွင်းလာတဲ့ (တစ်လုံးချင်း) ဈေးရင်းက ခေါက်ချိုးနီးပါး ကွာတာကိုး။

ဒါကြောင့် အဖေက အလုပ်ရှုပ်ခဲပြီး လက်လီရောင်းတဲ့ဆိုင် ပြန်ဖွင့်မနေ ဘဲ ရောက်တာနဲ့ ပလာဇာလို နေရာမျိုးကို အများကြီးဖြန့် တစ်ထိုင်တည်း ကုန်သွားတဲ့စနစ် လုပ်နေချိန်မှာ ကျွန်တော်က အဖေ့ဆီ ဈေးရင်းနှုန်းနဲ့ ပြန်ယူပြီး ကိုယ့်ဆိုင်ပေါ် လက်လီပြန်ရောင်းတာ။ ဒီတော့ လျှော့နိုင်ပြီပေါ့။

ဒါက အဖေကျေနပ်အောင် ဗန်းပြပါ။

ဟိုဘက်က နှစ်ဆိုင်တွဲကမှ ကျွန်တော့်ရဲ့ တကယ့်ဝါသနာ။ ဓာတ်ပုံ စတူဒီယိုတစ်ခု ဖွင့်ထားတာပါ။ ဆိုင်နှစ်ခန်းတွဲထဲမှာ စတူဒီယိုလေးတစ်ခု ပြင်ဆင်ထားပါတယ်။ စတူဒီယိုကို ခရမ်းပုပ်ရောင်နဲ့ Decoration လုပ်ထား ပြီး ဟဲန်းဒ်ဆက် ဆိုင်ကိုတော့ စိမ်းပြာနဲ့ အနီရဲတောက်တောက် အရောင် စပ်ကြားနဲ့ ဒီဇိုင်း ဆင်ထားတာပါ။

ကျွန်တော့်ဆိုင်တွေရဲ့ ဒီဇိုင်းကို ကိုယ့်ဘာသာ ပုံစံထုတ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ သဘောတွေ ကျနေချိန်မှာ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ နေရာက ခင်ဗျားရဲ့ နက်ပြာနဲ့ ပန်းရောင်အတောက် တွဲစပ်မှု ဒီဇိုင်းကိုလည်း လှမ်းပြီး ကျေနပ်နေမိတာ။ ရောက်လာမယ့် ဆိုင်ရှင်ကိုပါ ငါနဲ့ စိတ်ချင်း နီးစပ်လိမ့်မယ်လို့ ကြိုတွေးနေ

မိရင်း ခင်ဗျားရဲ့ ဆိုင်ဖွင့်ရက်ကို မျှော်လင့်ခဲ့ရတာပေါ့။

"မိဖုရား" ရတနာစိန်တိုက်။

အဲဒီဆိုင်းဘုတ်ကြီး တပ်ဆင်လိုက်တဲ့ နေရာမှာတော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်အရမ်း စိတ်ဝင်စားမိပြီ။ မိဖုရားတဲ့။ ဘယ်လောက်စီးတဲ့ နာမည်လဲ။ ဘယ်လောက် လွှမ်းမိုးတဲ့ နာမည်လဲ။ ဘယ်လောက် ကြီးကျယ်မြင့်မားတဲ့ နာမည်လဲ။ ပြီးတော့ ဘယ်လောက် ဘဝင်မြင့်လိုက်တဲ့ နာမည်လဲ။

နာမည်အားဖြင့်လည်း အင်အား ရှိလှတဲ့အပြင် စိန်ရွှေရတနာဆိုင် တစ်ဆိုင်အဖြစ်နဲ့လည်း လိုက်ဖက် တင့်တယ်လှတဲ့ နာမည်ပဲ။ ဒီဆိုင်က စိန်ရွှေလက်ဝတ်ရတနာတွေဟာပဲ ထီးသုံးနန်းသုံး ဖြစ်သလိုလို ဒါတွေကို ဝတ်ဆင်ရင်ပဲ ရွှေနန်းတော်က တော်ဝင်သူတွေ မင်းသမီးတွေ ဖြစ်တော့မလို့လို့။ တော်တော်လည်း လူလည်ကျတဲ့ နာမည်။

သဘောတွေကျပြီး ပြုံးစိစိနဲ့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေတဲ့အထိကိုပဲ အဲဒီဆိုင်အပေါ် ကျွန်တော့်အာရုံက သက်ရောက်နေတယ်။ ခက်တာက ဆိုင်ရှင်ဖြစ်မယ့် ခင်ဗျားကို လုံးဝ မမြင်ရတာပဲ။ ပြင်ဆင်နေကတည်းက တာဝန်ယူ ကြီးကြပ်နေတဲ့လူကို ကျွန်တော် သွားမေးမြန်း စပ်စုပြီးပါပြီ။ အဲဒီလူက အလုပ်လက်ခံထားတဲ့ Decoration ကုမ္ပဏီက တာဝန်ရှိသူပါ။

"ခင်ဗျားရဲ့ဆိုင် Decoration ဒီဇိုင်းက အရမ်းလန်းတယ်ဗျ၊ ဒီလောက် ကောင်းတဲ့ ဆိုင်အပြင်အဆင်ကို ဆိုင်ရှင်က တစ်ခေါက်မှတောင် လာမစစ်ဘူးလား၊ လာမကြည့်ဘူးလား၊ Appreciate လာမလုပ်ဘူးလား"

"အားလုံးပြီးမှ လာကြည့်မယ်တဲ့ဗျ၊ ဒီဒီဇိုင်းက သူကိုယ်တိုင် ဆွဲထားတာ၊ ပုံတွေအများကြီး ဆွဲပြီးပေးတာ။ အလုပ်မစခင် တစ်ရက် ဆိုင်ခန်းကို သူ လိုက်လာပြီး သူဆွဲတဲ့ပုံတွေနဲ့ တိုက်ပြီး အတိအကျ ညွှန်ကြားပြီးပြီ၊ ကျွန်တော်က ကုမ္ပဏီက ကြီးကြပ်သူ သက်သက်ပါ၊ ဒီဒီဇိုင်းကိုရေးရှင်းတွေရဲ့

ဒီခိုင်းနာ မဟုတ်ပါဘူး"

ခင်ဗျားရောက်လာတယ် ဆိုတဲ့နေ့က ကျွန်တော် သတိ မပြုလိုက်မိလို့ ကိုး။ ဒီတော့လည်း အားလုံးပြီးတော့မှပဲ ခင်ဗျားကို တွေ့ရတော့မှာပေါ့။ အဲသလို ကျွန်တော်က အပျော်ကြီး မျှော်လင့်ခဲ့တာပါ။

ရေစက်လို့ပဲ ပြောပါတော့ဗျာ။ အသက်ကြီးသလား၊ ငယ်သလား၊ ဖြူသလား၊ မည်းသလား၊ ပိန်သလား၊ ဝသလား၊ ပုသလား၊ ရှည်သလား၊ မသိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မမြင်ခင်ကတည်းက ရင်တခုန်ခုန် စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ကျွန်တော်ပါ။

ကျွန်တော်က တစ်ခါတစ်ရံ ဓာတ်ပုံကိစ္စနဲ့ အပြင်ထွက်ရတာလည်း ရှိသေးတော့ ပြန်လာရင် ဟဲန်းဒ်ဆက်ဆိုင်မှာ ကူထိုင်ပေးနေတဲ့ ညီဝမ်းကွဲနဲ့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကို

"ဟေ့ကောင်တွေ ... မိဖုရား လာသွားသေးလား"

ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားနေတာကို သိလည်းသိ အံ့လည်းသြနေတဲ့ ဒီကောင်တွေက ...

"အပြင်ထွက်ပြီး ပြန်လာရင် မေးရတာ မမောသေးဘူးလား ကိုလု၊ မလာဘူး၊ မိဖုရားလည်း မလာဘူး၊ မောင်းမမိဿလည်း မလာဘူး"

"ဒီမိဖုရားလည်း တော်တော် ကိန်းခန်းကြီးတဲ့ မိဖုရားပဲဗျ၊ ဖူးမြော်ရဖို့ အရေး ငန်းလည်ပင်း ဖြစ်နေပြီ"

ညီဝမ်းကွဲ တာရာက လက်ကို ငန်းလည်ပင်းလို ကောက်ပြပြီး ပြောတော့ ကျွန်တော် ပြုံးစိစိ ဖြစ်ခဲ့ရသေးတယ်။ ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ။ အတော် ကိန်းခန်းကြီးတဲ့ မိဖုရားပါ။

"ကိုလု တွေ့လိုက်တော့မှ ကိုလု မျှော်လင့်နေသလို ခေတ်မီမီ ကဗျာဆန်

ဆန်မျိုး ဖြစ်မနေဘဲ ဘွားဒေါ်ကြီး ဖြစ်နေရင်ကော"

"ဖြစ်နေလည်း ပြီးရောပေါ့ကွာ၊ ငါက ဒီဆိုင်ပုံစံ ဆိုင်နာမည်တွေကြောင့် ရိုးရိုးသားသား စိတ်ဝင်စားမှု ရှိနေတာပါကွ"

တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော် ဆိုင်အလာ နောက်ကျတဲ့နေ့။ ဆယ့်တစ်နာရီ လောက်မှ ရောက်လာပြီး ဟိုဘက် စတူဒီယိုခန်းကို ဖွင့်နေတုန်းပဲ တာရာနဲ့ ဇွဲတို့ အပြေးထွက်လာပြီး

"ကိုလု .. ကိုလု၊ ကိုလုကဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေတာလဲဗျာ၊ သွားပြီ ဗျာ"

"ဘာသွားတာလဲကွ"

"လွတ်သွားတာပေါ့ဗျ"

"ဘာလဲ ... ဓာတ်ပုံရိုက်မယ့်သူတွေ လာလို့လား"

"ဘယ်ကလာ၊ မိဖုရား လာသွားတာဗျ"

"ဘာ"

"မိဖုရားကြီး လာသွားတာဗျ၊ ကိုလုကလည်းဗျာ၊ ဒီနေ့မှပဲ နာတယ်ဗျာ"

နာတယ် ဆိုပုံထောက်တော့ လွတ်သွားတာ နာလောက်တဲ့သူလေး ဆိုတာ ကျွန်တော် မှန်းနိုင်ပါပြီ။ စတူဒီယိုထဲက ဘောက်စ်အဲကွန်းကို ဖွင့်ပြီး ဆိုဖာ ကြီးမှာ ကျွန်တော် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်မိတယ်။

"မိဖုရားကတော့ ရေလည်မိတာဗျာ ကိုလု၊ ဒါပေမဲ့ဗျာ"

"ဘာဒါပေမဲ့လဲ"

"ဒါပေမဲ့ မိဖုရားတင် မကဘူးဗျ။ ဘုရင်မင်းတရားကြီးလည်း ပါတာ"

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကလေး နှမြောသလို ဖြစ်သွားမိပါတယ်။

တစ်စုံတစ်ရာလေး ခိုးလိုဦးလု ငြိမ့်ခိုက်မိ သွားသလိုပဲဗျာ။ သြော် ပိုင်ရှင်နဲ့ ပေါ့လို့ တွေးလိုက်ရုံအပြင် ဘာများ တတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ သူ့ဒီဇိုင်းတွေနဲ့ သူ့ပုံနဲ့ လိုက်ဖက်တယ်ပေါ့"

"ဟာ ... လိုက်တယ်၊ ဒီဇိုင်းတွေအတိုင်း မိုက်တယ်၊ ဟေ့ကောင် ဇွဲ၊ သူ့ ဘုရင်ကြီးက ဘုရင်ကြီး ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ဦးမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းထင်သလို ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့"

"ဟာ ... ဒါပေမဲ့ သူက ငယ်မှ မငယ်တော့တာ တာရာရ၊ သူ့ကြင်ရာတော် ဘုရင်ကြီးပဲ ဖြစ်မှာပါကွာ"

"သိပ်လည်း မကြီးလောက်သေးပါဘူးကွာ"

"ဟာ ... မင်းကလည်း၊ ကိုလုတို့ထက်တော့ ကြီးမှာပေါ့။ သုံးဆယ်လောက် ရှိနိုင်တာ"

"အလွန်အကျွံမှ သုံးဆယ်ပါကွာ၊ ကြင်ရာတော်လောင်း လောက်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

"ကိုလုရာ ... ကိုလု စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ရည်းစားဘဝနဲ့ အိမ်ထောင်သည် ဘဝ ဘယ်သူက ဘယ်သူမျက်နှာကို ကြည့်ပြီးနေရသလဲ ဆိုတာ"

ဇွဲရဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်မိပါတယ်။

"ရည်းစားဘဝမှာ ယောက်ျားလေးက မိန်းကလေးမျက်နှာကို ကြည့်နေရ ဖားနေရတာမျိုး မဟုတ်လား၊ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ရောက်ရင်တော့ ယောက်ျားတွေရဲ့ မျက်နှာကို မိန်းမတွေက ကြည့်နေရတာက များတာလေ"

"အင်း မင်းရဲ့လောဂျစ်က သိပ်တော့ မဆိုးပါဘူး၊ ယေဘုယျအားဖြင့် မှန်ပါ တယ်"

"အခု မိဖုရားက ဘုရင်ကြီး မျက်နှာကို ကြည့်ကာကြည့်ကာနဲ့ နေရတာ၊

ဘုရင်ကြီးက ခပ်တည်တည်ဗျ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုလုရာ၊ တော်တော်တော့မိတယ်၊ သူ့မျက်နှာထားရဲ့ ကျက်သရေ ရှိပုံကလည်း မိဖုရားလို့ကို နာမည်မှည့်ဖို့ ကောင်းတာ"

"လူနာမည် မိဖုရားလို့ မှည့်ပါ့မလားကွ"

"ပြောပြတာလေ၊ မျက်နှာထားရဲ့ ထည်ဝါမှုကို တင်စားပြောပြတာ"

"သူ့မျက်နှာရဲ့ ကျက်သရေ၊ အရှိန်အဝါ၊ လွှမ်းမိုးနိုင်မှုကတော့ တကယ်ကို မှိုင်လောက်တယ် ကိုလု၊ ကိုလု မြင်ရင် ပိုမှတ်ချက်ချတတ်မှာ"

"ဆိုင်ကိုတော့ သူပဲ ဦးစီးမှာပါ၊ ဘုရင်မင်းတရားက ဦးစီးမယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး၊ သူပဲ စကားပြောဆို ညွှန်ကြားနေတာ၊ စီမံခန့်ခွဲနေတာ၊ သန်ဘက်ခါမှာ ဆိုင်ကို ဆိုင်းဘုတ်ဖွင့်ပွဲလုပ်မယ်၊ ဒီမှာ ဖိတ်စာ၊ ဆိုင်နီးနားချင်းတွေကို ကော်ဖီနဲ့ကိတ် ကျွေးမယ်တဲ့"

ကျွန်တော့်လက်ထဲ ရောက်လာတဲ့ ဖိတ်စာပုလဲ ပန်းနုရောင်ကလေးဟာ လှပတင့်တယ်ပြီး မွှေးပျံ့နေတယ်။ ဆိုင်ဖွင့်ပွဲကို ချီးမြှင့်ပေးပါရန် လေးစားစွာ ဖိတ်ကြားပါသည်ဆိုတဲ့ စာရိုးရိုးကလေး အောက်မှာ "မိဖုရား ရတနာစိန်တိုက်" လို့ပဲပါတယ်။ လူနာမည် မပါဘူး။ ပိုင်ရှင်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး သိလိုက်ရပေမဲ့ ထူးဆန်းတာက ဒီဆိုင်ရှင်ကို စိတ်ဝင်စားမှုဟာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ လျော့မသွားခဲ့ဘူး။

အဲဒါကြောင့်ပဲ ရေစက်လို့ ကျွန်တော် ပြောရတာပေါ့။

"ဆိုင်နီးနားချင်း ဆိုတော့ မင်းတို့ သွားဖြစ်အောင် သွားလိုက်ပါ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက်ပေါ့"

"ကိုလုကရော"

"ငါမရှိဘူး၊ ငါသန်ဘက်ခါ ဓာတ်ပုံအသင်းက ထရစ်ပိတစ်ခု တောင်ကြီး

အင်းလေးဘက် လိုက်သွားမလို့၊ ဓာတ်ပုံပြပွဲ လုပ်ဖို့ရှိလို့၊ ဒီဘက်ဆိုင်တော့ ငါးရက်လောက်ပိတ်မယ်၊ ဟိုဘက်ဆိုင်တော့ မင်းတို့ဘာသာ ဖွင့်ပေါ့။"

ခင်ဗျား ဆိုင်စ၊ဖွင့်မယ့် အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ခရီး ထွက်စရာက တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကို မြင်တွေ့ခွင့် ရဖူးဖို့တောင် သူများထက် နောက်ကျပြီးမှ တွေ့ခွင့်ရခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်လာရင် နောက်ကျခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ ရှိဦးမယ်လို့ အထိ တော့ မတွေးဖြစ်ခဲ့ဘူးဗျာ။

အံ့ဩစရာ ကောင်းလှတဲ့ နေရင်းထိုင်ရင်း ခင်ဗျားကို နှစ်လိုမှု နှစ်နှစ်ကာ ကာ ရှိမှုတွေဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို ပေါင်ကွပ်ထားတဲ့ ရွှေရောင်က နုတ် ပန်းအကွေးကလေးတွေ အပေါ်မှာတောင် ချစ်မိတဲ့အထိ ကျွန်တော့် ဘဝမှာ ဆန်းကြယ်ခဲ့ပါတယ်။

ခင်ဗျားကိုလေ မြင်မြင်ချင်း ခင်ဗျားမှန်း မသိဘဲနဲ့တောင် ခင်ဗျားပဲလို့ သိ ခဲ့ပါတယ် မရယ်။

ကျွန်တော် နယ်က ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးရေး ထရစ်ပံက ပြန်လာ၊ အိမ်မှာ တစ် ရက်နားပြီး ဓာတ်ပုံတွေစစ်၊ နောက်တစ်ရက် ဆိုင်ကိုအလာမှာ ခင်ဗျားနဲ့ စ၊တွေ့ခဲ့ရတာပါပဲ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မြင်မြင်ချင်း ချစ်တယ်။ မြင်မြင် ချင်း မျက်လုံးမလွဲမိဘဲ ဆက်စိုက်ကြည့် နေမိပြီးတော့ အင်မတန် ဆန်းကြယ်တဲ့ ခံစားချက်တစ်မျိုးနဲ့ ရင်မှာ လှိုက်လှဲလာခဲ့တယ်။

ခင်ဗျားကို သိပ်ချစ်မိတဲ့ ခံစားချက်ဟာ လူတစ်ကိုယ်လုံးကို ဝမ်းနည်း ဆွေးမြည့် သွားစေတာ ဘယ်လောက်များ ဆန်းလိုက်သလဲ။ တစ်စုံတစ်ရာ

က ကျွန်တော့်ကို တုပ်နှောင်လိုက်သလိုနဲ့ လှုပ်လို့မရအောင် အေးစက် ငြိမ် သက်သွားမိပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဖွန်ထူပြီးတော့ မျက်ရည်တောင် လည်မိ မတတ် ဖြစ်လာတယ်။

"ကားပါကင်မှာ ကားရပ်ပြီး ကားထဲကဆင်း၊ ရီမုတ်ကွန်ထရိုးနဲ့ သော့ လှမ်းချပြီး ဆိုင်ရှိရာ Level ဆီတက်ဖို့ ဓာတ်လှေကားဆီ ရောက်လာတဲ့ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ကား နံဘေးက ဖြတ်လျှောက်သွားရတာပါ။ ခင်ဗျား နဲ့ ကျွန်တော် ရေစက်ပါတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား မယုံဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားကား ပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်း ဂရောင်းပါကင် ဧရိယာထဲမှာ လူတချို့တွေ ရှိ ရက်သားနဲ့ ခင်ဗျားမျက်လုံးတွေက ကျွန်တော့်ဆီ ဘာကြောင့် အရင်ဆုံး ရောက်လာတယ်လို့ ထင်သလဲ။

တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်ရမယ့်သူပဲလို့ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်စောင့်နတ်တွေက နှိုးဆော် ညွှန်ပြလိုက်တယ်လို့များ တွေးမ ကြည့်ဖူးဘူးလား မ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ကားပေါ်ကဆင်း ကား သော့ ပိတ်ပြီးတာတောင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်လိုက်တဲ့ (ဘယ်သူ့ကားမှန်း မသိတဲ့) ခင်ဗျားကားကို အကြောင်းမဲ့ ရပ်ကြည့်နေမိပြီး ကားပေါ်က ခင်ဗျား ဆင်းလာမှာကို နတ်နှိုးဆော်တဲ့အလား စောင့်ကြည့်ခဲ့တာလေ။

မြင့်မားတဲ့အရပ်၊ သွယ်လျားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်၊ အသားမှာ ထိကပ်ချပ်ရပ်နေ တဲ့ အဖြူရောင်ပါးပါး အင်္ကျီလက်ရှည်၊ ပိုးသားပါတဲ့ အဖြူရောင်ပေါ် ခဲ ရောင်ချိတ် အနားပါတဲ့ လုံချည်၊ ဖနောင့်စွပ်မပါတဲ့ ရှူးစ်အနက် ပြောင် ပြောင်၊ ကြိုးမပါတဲ့ လက်ထဲပဲကိုင်ထားတဲ့ ခဲရောင်အိတ် အရှည်မာမာလေး၊ မဖြူတဲ့ မညိုတဲ့ အသားအရေ၊ မည်းနက်နေတဲ့ မျက်ခုံးမျက်တောင်တွေ၊ တင်းချီနေတဲ့ မျက်နှာထား။

အားလုံးထဲမှာ ချစ်ဖို့အကောင်းဆုံးက ဘေးစောင်းခွဲထားတဲ့ ဆံပင်တိုတို

ကို နားနှစ်ဖက်နောက် ညှပ်သွင်းပြီးတဲ့အခါ နားအောက်က ပြန်ကွေးထွက်လာပြီး ပါးပြင် ဘေးနှစ်ဖက်ဆီ ကော့တက်နေတဲ့ ဆံပင်စတိုင်လေးပဲ။ အဲဒီဆံပင်လေးကြောင့်များ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်အမြင်မှာ မိဖုရားလေးတစ်ပါးနဲ့ ပိုတူသွားသလားပဲ။

ကျွန်တော် တွေ့ချင်နေတဲ့ မတွေ့ရသေးတဲ့ "မိဖုရား" ဟာ ခင်ဗျားပဲလို့ ဘာဖြစ်လို့ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ သိလိုက်ရတာလဲ။ ခင်ဗျားကို မတ်တတ်ရပ် စိုက်ကြည့်နေမိတဲ့ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေကို မနှစ်မြို့ဘူးလား။ သုံးစက္ကန့်လောက်အနားက ဖြတ်လျှောက်ကြည့်ရင်း မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးသွားလိုက်တာလေးက ကျွန်တော့်ရင်တွေကို နှစ်ခြမ်း ခွဲလိုက်သလိုပါပဲ။

ခင်ဗျားနောက်က ကျွန်တော် လိုက်လာပြီး ဓာတ်လှေကားထဲ အတူ လိုက်ဝင်လိုက်တာကို မ,မကြိုက်ဘူးနော်။ လိုက်နှောင့်ယှက်မယ်လို့ ထင်သလိုပဲ။ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ နံရံတစ်ဖက် ကပ်ရပ်ပြီး မျက်နှာလေးကို တင်းထားတဲ့ ခင်ဗျားဆီက ပုလင်းအနီ Gucci (Rush) ရေမွှေးနံ့ကို ထူပိန်းပိန်း အီခါးခါး ရှူရှိုက်နေရတယ်။

ဓာတ်လှေကားထဲမှာ မသိမသာ အရပ်တိုင်းနေမိတဲ့ ကျွန်တော့်ပုံစံကို ခင်ဗျား သိပ်မသင်္ကာသလို စောင်းစောင်းလေး ကြည့်ကွက်ကြည့်ကွက် လုပ်နေပုံလေးကလည်း အသည်းယားဖို့ သိပ်ကောင်းနေ ခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်တောင် အရပ်မြင့်နေရတာလဲ မ,ရယ်။ ရှူးခနဲ လေပူ မှုတ်ထုတ်မိတယ်။

ကျွန်တော်က ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်း ယောက်ျားထဲမှာ မြင့်လှတယ် မဆိုနိုင်တဲ့ သာမန် အရပ်နဲ့ပါ။ မပုပေမဲ့ ငါးပေခုနစ်လက်မ၊ ရှစ်လက်မဟာ ခင်ဗျားနဲ့ တတိုင်းတည်းလို ဖြစ်နေတယ်။ ဖြူဆွတ်နေတဲ့အသား၊ နှာခေါင်းချန်ချန်ရှည်ရှည်၊ လှိုင်းတွန့်ပါပြီး ဝေ့ဝေ့ထနေတဲ့ ပခုံးကျော်ဆံပင်ရှည်၊ မှုန်

တေတေ ဂျစ်ကန်ကန်ရပ်၊ တီရှပ်လက်ရှည် ကိုယ်တိအနက်၊ ပုံကျနေတဲ့
ဂျင်းအနက်။

Balck and white ပေါ့နော် မ။

ခင်ဗျားကအဖြူ၊ ကျွန်တော်က အမည်းလေ။ ဆန့်ကျင်ဘက်လို့ မမြင်ဘဲ
အတွဲအစပ် တစ်ခုလို့ပဲ မြင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရင်တွေ တုန်နေတယ်။ ဘာ
ကြောင့်လဲ မပြောတတ်ဘူး။ ပိုင်ရှင်ရှိတယ်လို့ ယူဆရတဲ့ ခင်ဗျားကို
ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ယဉ်ကျေးမှုမရှိဘဲ ရင်ခုန်မိ ချစ်မိတာလဲ။ ချစ်မိ
တယ်လို့ ချက်ချင်းပဲ သေချာနေတာကို ခင်ဗျား ကျေနပ်သည်ဖြစ်စေ မ
ကျေနပ်သည်ဖြစ်စေ Let it be ပါဗျာ။

အဲဒီနေ့က ဓာတ်လှေကား စီးရတာ တစ်သက်မှာ ရင်အခုန်ဆုံး တစ်ခါပဲ။
ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ခိုးကြည့်တာ ငဲ့ကြည့်တာတွေ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ခေါင်း
ကိုငုံပြီး ဘောင်းဘီအိတ်နှစ်ဖက်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး ငြိမ်သက်နေခဲ့တာပါ။
ခင်ဗျားကသာ ကျွန်တော့်ကို မသိမသာ ငဲ့ကြည့်စွေကြည့်နေခဲ့တာ။

ဓာတ်လှေကားက ထွက်ပြီး ဆိုင်ခန်းရှိရာ လျှောက်လာတဲ့ အခါကျတော့
လည်း ခင်ဗျားရဲ့နောက်က ကျွန်တော်က ပါလာရတာပဲပေါ့။ ဆိုင်ခန်းက ဒီ
တစ်ဖက်တည်းမှာပဲ ခပ်နီးနီးပဲ ဟာကို။ ဒါကိုပဲ ခင်ဗျားနောက်က
ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်နေတာလို့ ထင်ပြီး မကျေမချမ်း မကြည်မသာနဲ့
မသိမသာ ငဲ့ကြည့်တတ်တဲ့ ခင်ဗျားမျက်နှာ တင်းတင်းကို မကြည့်ဘဲ မြင်
နေပြီး ရယ်ချင်နေမိတယ်။

ဓာတ်လှေကားဘက်က လာတော့ ခင်ဗျားဆိုင်ဆီ အရင်ရောက်တာလေ။
ဖွင့်ထားနှင့်ပြီး ဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဆိုင်ထဲ ခင်ဗျားချိုးကွေ့ ဝင်သွားပြီးတဲ့
နောက် ကျွန်တော်က စတူဒီယို ဆိုင်ခန်းဆီ ဆက်လျှောက်လာပြီး ဆိုင်ခန်း
ကို သော့ဖွင့်ပါတယ်။ ဟဲန်းဒ်ဆက်ဆိုင်ကတော့ တာရာနဲ့ဖွဲ့တို့ လာဖွင့်ထား

နှင့်ပါပြီ။

ဆိုင်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်ပြီး ခင်ဗျားဆိုင်ဘက် တစ်ချက် လှမ်းကြည့် လိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းအကဲခတ်နေတဲ့ ခင်ဗျားက ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဒီဆိုင်က လူမှန်းတော့ ခင်ဗျားသိ ပြီပေါ့။ ခင်ဗျားနောက်က တကူးတက လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာ မဟုတ်မှန်း လည်း ခင်ဗျား သိပြီပေါ့။

မကြာခင် တာရာက ဆိုင်ကူးလာပြီး

"ကိုလု ... မိဖုရား တွေ့ပြီးပြီလား၊ အဖြူရောင်နဲ့"

"အင်း တွေ့ပြီးပြီ၊ ဓာတ်လှေကားတောင် တူတူစီးတက်လာတယ်"

"ဟုတ်လား၊ ကိုလု နှုတ်ဆက်လိုက်သေးလား"

"ဘာလို့ နှုတ်ဆက်ရမှာလဲကွ၊ သိမှ မသိဘဲနဲ့"

"L.L.P ဆိုင်ကဆိုပြီး မိတ်ဆက်လို့ ရတာပဲ၊ ဒီရက်တွေအတွင်း ကျွန်တော် နဲ့ ဇွဲကိုတောင် တည့်တည့်ဆုံရင် ပြီးပြတယ်ဗျ၊ သူတို့ ဖွင့်ပွဲနေကလည်း မုန့် သွားစားလိုက်သေးတယ်၊ အဲဒီဆိုင်က ကောင်မလေး တစ်ယောက် နှစ် ယောက်နဲ့တောင် မျက်မှန်းတန်းပြီး နည်းနည်းခင်နေပြီ၊ မနက်ဆိုရင် အဲဒီ အစ်မရဲ့ ကြီးတော်တဲ့၊ သူအရင် ဆိုင်လာဖွင့်တာ၊ မှန်ပုံးတွေ ကောင်တာတွေ မှာ ပစ္စည်းတွေ ခင်းကျင်းပြီးချိန်လောက်မှ ဒီအစ်မကြီးက ရောက်လာတာ၊ အဲဒီတော့ကျမှ ကြီးတော်ရယ်၊ အဖော် ကောင်မလေးရယ်က ပြန်ကြတယ်၊ သူက တစ်နေကုန် ဆက်ထိုင်တယ်"

တာရာနဲ့ ဇွဲဆီက ခင်ဗျားအကြောင်းတချို့ သိရတယ်။ သိရသမျှကို နားထောင်လို့ ကောင်းနေတာပဲ။ ကျွန်တော် စတူဒီယိုထဲက ဆိုဖာရှည်ပေါ် ထိုင်ပြီး လှမ်းကြည့်နေရင် ထောင့်ချိုး စောင်းစောင်း ကျနေတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့

ဆိုင်နဲ့သာမက ဆိုင်ကောင်တာ အလယ်ကောင်ကျကျမှာ ထိုင်နေတဲ့ ခင်ဗျား ကိုပါ တည့်နေအောင် မြင်နေရတာ။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် မျက်မှန်းတန်း လာခဲ့တယ် နော်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်က မရိုးသားလို့လား မသိဘူး၊ ခင်ဗျားကို ဖော် ဖော်ရွေရွေ ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံဖို့ မဝံ့ရဲဘဲ ခပ်တည်တည်ပဲ နေနေမိ တယ်။ ဖျတ်ခနဲ စိုက်ကြည့်ခိုးကြည့်တာက လွဲလို့ နှုတ်တောင် မဆက်ရဲ ခဲ့ သလိုပါပဲ။

သိပ်မကြာခင် ရက်ပိုင်းမှာတော့ တာရာနဲ့ ဇွဲကတစ်ဆင့် ခင်ဗျားဆိုင်က ကောင်မလေးတွေက တစ်ဆင့် ခင်ဗျားမှာ ကြင်ရာတော် ဘုရင်ကြီး မရှိ သေးပါဘူး ဆိုတာသိခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြင်ရာတော်လောင်းတော့ ရှိပါ သတဲ့လေ။ ပိုင်သူမရှိပေမဲ့ ဆိုင်သူတော့ ရှိပြီးသားဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားကို လူက ခပ်စိမ်းစိမ်းနေလို့ ရခဲ့ပေမဲ့ အသည်းနှလုံးကတော့ ခပ်စိမ်းစိမ်းနေလို့ မရခဲ့ ပါဘူး။

ဒီစင်တာရဲ့ လုံခြုံရေးတွေနဲ့ အုပ်ချုပ်ရေး ရုံးခန်းကတစ်ဆင့် ခင်ဗျား အကြောင်း ကိုတော့ ပိုသိခဲ့ရပါတယ်။ ဆိုင်ခန်းပိုင်ရှင်အဖြစ် ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်၊ နေရပ်လိပ်စာ၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေပါ စုံစမ်းလို့ရခဲ့တာ အလွယ်တကူ ပါ။ လက်ဖက်ရည်ဖိုးလေးတော့ ပေးခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်ရှေ့ကို တောင် အကြိမ်ကြိမ် ကားဖြတ်မောင်းခဲ့ဖူး ပြီးပါပြီ။

ခင်ဗျားကို ရင်ခုန် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တစ်ဖက်သတ် ချစ်မြတ်နိုးနေမိပေမဲ့ ဘာအရိပ်အယောင်မှ ကျွန်တော် မပြခဲ့တာ၊ (နှုတ်တောင် မဆက်ခဲ့တာ) ခင်ဗျားအသိပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ မျက်နှာထား မြင့်မြင့်ကြောင့် လူကို အရေးမပါ သလို ဆက်ဆံလိုက်မလား တွေးပြီး ရှက်လို့ပါ။ ပြီးတော့ အစွဲအလမ်း ကြီး လွန်းလှတဲ့ ကျွန်တော့် နှလုံးသားအကြောင်း ကျွန်တော်သိလို့လည်း ကိုယ့်

ကိုယ်ကိုယ် နစ်မွန်း မခံချင်လို့ တကူးတက ရှောင်ခဲ့တာပါ။ နည်းနည်းလေး ရင်းနှီးလိုက်မိတာနဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အချစ်ကြီးချစ်တော့မယ် ဆိုတာ သိလို့ ရင်းနှီးမှုကို မရယူခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် ကိုယ့်ဘာသာလေးပဲ နေခဲ့တာ ပါ။ ခင်ဗျားကသာ ကျွန်တော့်ဆီ အတင်းပဲ တိုးဝင်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား မ ညတန်ခူး ရယ်။

၁

ညတန်ခူးက ရှေ့တည့်တည့်မှာ ထိုင်နေသော ချစ်သူ "ကို" ရဲ့ မျက်နှာကို နာကျင် အခံခက်စွာ စေ့စေ့ ကြည့်နေမိပါသည်။ ဒေါက်တာလင်းဝင်းထူး။ အခုဆိုတော့ ဆေးပေးကုသ သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာ လင်းဝင်းထူး တောင် ဖြစ်နေပြီလေ။ တစ်သက်မှာတစ်ယောက် ဆိုသလို စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ထားခဲ့တဲ့ လက်ရွေးစင် စံပြချစ်သူပါ။

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ စားလေ"

လင်းဝင်းထူးက မျက်မှန်ကြည်ကြည်မှ ထွင်းဖောက်ကြည့်ရင်း လှမ်း ပြောသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ရှေ့ပန်းကန်ထဲမှ ရေညှိနှင့် ပုစွန်အလိပ် ကလေးကို တူနှင့်ညှပ်၍ စားလိုက်ပါသည်။ ရှေ့က စုံနဖာစီ ဟင်းပွဲလေး တွေ အားလုံးကို သူချည်းသာ စားနေတာပါ။ ညတန်ခူး မစားနိုင်ပါ။ ဘယ်လိုလုပ် စားနိုင်မှာလဲ။ ရင်ထဲမှာ မကျေမချမ်း အစိုင့်အခဲ ဆို့နေတဲ့သူ တစ်ယောက်က စိတ်အေးလက်အေး အပူအပင်ကင်းကင်း စားနေနိုင်ပါ့မ လား။

"ကို" စားနေနိုင်တာကိုလည်း ဒေါသတလိပ်လိပ် ထွက်နေပါသည်။ သို့သော် နှုတ်ကတော့

"တန်ခူး မဆာလို့ပါ"

လင်းဝင်းထူးက မပြုံးမရယ် တစ်ချက်ထပ်ကြည့်ရင်း ...

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါ ဗိုက်ဆာရမယ့် အချိန်ပဲလေ၊ ဘာလဲ မင်း ကိုယ့်ကို စိတ်ကောက်ပြ နေတာလား တန်ခူး"

လေသံဆတ်ဆတ်ကြောင့် ညတန်ခူးသည် အံ့အားလည်းသင့် ဝမ်းလည်းနည်း ဒေါသလည်း ဖြစ်သွားပါသည်။ ဟိုးတုန်းက "ကို" ဟာ ဘယ်တုန်းက ညတန်ခူးကို ဒီလို မျက်နှာထားနှင့် ဆက်ဆံဖူးလို့လဲ။

"စိတ်တွေ ဘာတွေ လာကောက်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်မှာချော့ဖို့ အချိန်လည်း မရှိဘူး၊ အလုပ်လည်း များတယ်၊ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာ၊ လုပ်ငန်းခွင်မှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အဆင်ပြေပြေ အလိုက်သင့်သင့် ပြုမူဆောင်ရွက် ရတာတွေ ရှိတယ်၊ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးတွေ ရှိတယ်၊ မင်းလည်း မင်းအလုပ်ခွင်မှာ စီးပွားဖက် ဆက်ဆံပေါင်းသင်း ရတာတွေ မရှိလို့လား၊ ကိုယ်ဘယ်တုန်းက ဘာပြောလဲ၊ ဘာချုပ်ချယ်လဲ ...

ကိုယ့်ကိုလည်း ဘယ်သူနဲ့ မပေါင်းသင်း မဆက်ဆံစေချင်တာ၊ ဘယ်လိုနေ ဘယ်လို ထိုင်ခိုင်းတာတွေ လာမလုပ်နဲ့၊ ဒီကိစ္စမျိုးနဲ့ ပြဿနာ လာမရှာနဲ့"

ဪ ... ။ ဒီလိုလား။

ညတန်ခူးသည် တော်တော် ဒေါသထွက်လာကာ လက်ထဲက တူကို ခေါက်ဆွဲပြုတ် ပန်းကန်ထဲ ပစ်ချလိုက်ပါသည်။ ပြဿနာ မကြီးကျယ်ချင်လို့ ပျော့စိစိ အိညက်ညက် လုပ်နေတာ လန့်ချီလာပြီ။ ချစ်သူနှစ်ဦးကြားမှာ အလယ်ကတစ်ယောက် ပေါ်လာပြီး ပြဿနာ တက်ရတာမျိုးကို မလိုလား၍ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း နားဝင်အောင် ဖျောင်းဖျ တောင်းဆိုဖို့ပဲ

စိတ်ကူးခဲ့တာလေ။

ကိုယ့်ဘက်က ပျော့လွန်း တောင်းပန်လွန်းတော့ တစ်ဖက်က ပိုပိုပြီး တင်းတင်းလာသည်။ သူပြောချင်တဲ့ စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုးကိုပဲ ချော့ချော့မော့မော့ ပြောလည်း ရပါလျက်နှင့်ကို တမင်တစ်ဆင့်တက် တင်းလာ ပြတ်လာတာ။

"တန်ခူးကို ဘယ်သူနဲ့ မပေါင်းနဲ့ အလုပ်မလုပ်နဲ့ ဘယ်လိုနေ ဘယ်လိုထိုင် ပြောရဆိုရအောင် တန်ခူးက ဘာလုပ်နေတာမို့လဲ"

"ကိုယ်ကကော ဘာလုပ်နေလို့လဲ"

"အဲဒီ ဆရာဝန်ပေါက်စနမနဲ့ ပရောပရီ လုပ်နေတယ်လေ။ ဘယ်လောက် တောင် ကြာပြီလဲ၊ လနဲ့တောင် ချီလာပြီ"

"ဟ ... ဒါ စာသင်တာလေ၊ သူအကူအညီ တောင်းလို့ ကူညီနေတာလေ"

"စာသင်တာ စာသင်တာ အကြောင်းပြပြီး တွဲသွားတွဲလာပါ ဖြစ်လာလို့ ပြောနေတာ၊ တစ်ချိန်လုံး ကို့ကို ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ချော့ပြောနေတာ၊ စာသင်တယ်ဆိုတာ ... အိမ်မှာ စားပွဲတစ်ခုမှာ သင်ရတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကားပေါ်တင်ပြီး နှစ်ယောက်အတူ သွားလာ စားသောက်ဖို့ကော လိုလား၊ ကားပေါ်မှာပါ သင်ရတာလား"

"ဒါက ခရီးကြိုလမ်းကြိုလေ၊ ခင်မင်ရင်းနှီးနေမှတော့ သိပ်အကဲဆတ် ဆတ် တင်းတင်းပြတ်ပြတ် နေလို့ရမလား၊ ဆေးရုံမှာလည်း တွေ့နေရတယ်၊ စာလည်း သင်ပေးနေရတယ်၊ ဒါ အလုပ်သဘောပဲလေ၊ မင်း အလုပ် သဘောကိုလည်း ကိုယ် ဘာမှမပြောဘူးလေ"

"ဘာပြောစရာရော ရှိလို့လဲ၊ တန်ခူးက ဘယ်သူနဲ့ နှစ်ယောက်အတူ တွဲပြီး သွားလာနေတာ ရှိဖူးလို့လဲ"

"ဒါတော့ မင်းမှာ အဲလိုသွားစရာ အလုပ်ကိစ္စ မပေါ်တာ ကိုယ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ပေါ်လာရင် မင်းလည်းသွားမှာပဲ၊ နေရင်းထိုင်ရင်း ရန် လာမရှာနဲ့"

"ရှင် အပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ကို၊ ကိုယ့်ချစ်သူ ခြေလှမ်းပျက်လား မပျက်လား မိန်းမတိုင်း ရိပ်မိတယ်၊ ဒီလောက်တောင် နှစ်ကြာရှည်ရှည် သစ္စာရှိရှိ တွဲလာပြီးမှ ကို ခုလိုလုပ်တာ အရမ်းရင်နာလို့ ပြောနေတာ၊ ပြောတာတောင် တစ်ချိန်လုံး အပျော့ဆွဲနဲ့ ရိုးတိုးရိပ်တိပ်ပဲ ပြောလာတာ၊ အခုမှ ကိုက တန်ခူးကိုတောင် ပြန်ပြီး မာရေကျောရေ လုပ်လာလို့ တန်ခူး မခံချင်တော့လို့ ပြန်ပြောတာ၊ ရန်ရှာနေတာ မဟုတ်ဘူး"

"မင်းပြောတာ ဟုတ်မှမဟုတ်တာ"

"သူ့ကို ကားနဲ့ ဟိုပို့ဒီပို့ တရွတ်ရွတ် မပို့လို့လား၊ သူနဲ့အတူတူ စားသောက်ဆိုင် ကော်ဖီဆိုင်တွေ မသွားလို့လား၊ ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ"

"ဟ ... ဒါက သူက ပို့ခိုင်းလို့လေ၊ ပို့ရင်းနဲ့ လမ်းမှာဗိုက်ဆာလို့ တစ်နေရာ ဝင်စားဖြစ်တာလေ"

"သူက ပို့ခိုင်းတိုင်း ရှင်ပို့လား၊ သူများတွေ ဒီလိုပဲ ပို့ခိုင်းတာ ကျွေးခိုင်းတာ တွေ ပေါ်လာရင်ကော ပို့မှာ ကျွေးမှာပဲလား"

"ဘာဆိုလို့လဲ၊ အလုပ်တွေ ဒီလောက်များတာ"

"အလုပ်တွေ ဒီလောက်များတဲ့ ကြားက သူ့ကိုတော့ ပို့နိုင်တာပေါ့"

"သူနဲ့က ရင်းနှီးနေတာကိုး၊ တစ်ခါတစ်ရံ အားနာလို့ မကောင်းတတ်လို့ ငြင်းမရတာ ရှိတာပေါ့"

"သူနဲ့ ရင်းနှီးတာကကော ဘယ်လောက်တောင် ကြာနေလို့လဲ ကို၊ ကို အင်္ဂလန်က ပြန်လာပြီး နောက်မှလေ၊ ရှင့်ကို သမားတော် လူပျိုဆိုပြီး

အတင်း ဟိုကဝင်ကပ် ဝင်လုံးလို့ ရင်းနှီးရတာလေ၊ သူက ဘယ်လိုလုပ်လုပ် ရှင်က ကိုယ့်မှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုရင် ဣန္ဒြေရရနဲ့ လိုအပ်တာထက် ပိုအရောမဝင်ဘဲ ထိန်းသင့်တာ"

"တန်ခူး ... ကိုယ်နဲ့ ဇူးနဲ့ ဘာမှ ဖြစ်မနေသေးဘူးနော်"

"ကိုယ်နဲ့ ဇူးနဲ့ ... ဟားဟား"

တန်ခူးက ဝမ်းနည်းနာကျင်စွာ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ရယ်လိုက်မိပါသည်။ တစ်ဖက်ကို ဝဲသွားတဲ့မျက်လုံးက မလှမ်းမကမ်း စားပွဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတဲ့ လူရွယ်တစ်ယောက်ကို ဒိုင်းခနဲ သွားတွေ့လိုက်ပါသည်။ ကြည့်စမ်း ... ဟိုကောင်လေးပဲ။ L.L.P ဆိုတဲ့ဆိုင်က ကောင်လေးပါလား။

ဒီကောင်လေးကိုလည်း ကိုယ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်း မနီးမဝေးတွေမှာ တွေ့ပဲတွေ့ရ တတ်လွန်းပါရဲ့။ ဘာများ ရှိဦးမှာလဲ။ ညတန်ခူးရဲ့ နောက်ကို တမင်တကာ လိုက်နေတာမျိုးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ခပ်တည်တည် လုပ်နေတဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ လှစ်ခနဲ ဝေခနဲ ခိုးခိုးကြည့်တဲ့ မျက်လုံးအစုံက သစ္စာဖောက်နေတာပဲလေ၊ တန်ခူး မရိပ်မိဘဲ နေမလား။

ခုလည်းကြည့်၊ ဘယ်တုန်းကတည်းများ ကပ်ပါလာပါလိမ့်။ ခုမှပဲ သတိထားမိသည်။

"ဇူးကလည်း ဘာသဘောမှ ရှိပုံ မရပါဘူး ရိုးရိုးပါ၊ ကလေးလိုနေတာပါ၊ very childish, very innocent ပါကွာ"

"ဪ ... ဟုတ်လား၊ ကလေးဆန်တယ်၊ အပြစ်ကင်းတယ် ဟုတ်လား၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ချစ်သူရှိမှန်းလည်း သိရက်သားနဲ့ အတင်းလိုက် အရောဝင် ချဲ့နဲ့ ပူးကပ် ပူဆာနေတဲ့ အမူအကျင့်က ကလေးဆန်တာ အပြစ်

ကင်းစင်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား ကို"

"ကျွတ် ... မင်းဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ တန်ခူး"

"ဘာတွေ ဖြစ်နေရမှာလဲ၊ အမြင်မတော် နေတာပေါ့၊ သဝန်တိုရာကနေ ကြည့်မရတဲ့ အဆင့် ရောက်လာပြီ၊ ကောင်းကောင်း ပြောရာကနေ ကောင်းကောင်း မပြောနိုင်တော့တဲ့ အဆင့် ရောက်လာပြီ၊ မသွားပါနဲ့ မလာ ပါနဲ့ ဆိုတာကို ချော့ပြောကြည့်လာတာ ဘယ်နှလ ရှိပြီလဲ၊ ရှင့်ကို စာသင် ပေးတာအထိ ဘာမှ မပြောဘူးနော် ကို၊ ဒီထက် ရှေ့တိုးလာလို့ပြောတာ၊ ကို စိတ်ကပါ ရောသာယာနေတာ မဟုတ်ဘဲ တကယ်ပဲ အ,နေ န,နေတာပါ ဆို ရင် သတိပေးလိုက်တယ်။ သူ ကို့ကို ရိုးရိုးသားသား ခင်နေတာ မဟုတ်နိုင် ဘူး"

နှူးနှပ်ပြီး ဖြားယောင်းနေတာ။ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်တယ်၊ မိန်းမချင်း ပို သိတယ်၊ ရှင်ကင်းကင်း မနေရင် ရပ်တန်းက မရပ်ရင် မကြာခင် ရှင် ကျွန်မ ကို သစ္စာဖောက်တဲ့ ပြစ်မှု ဖြစ်ကို ဖြစ်လာတော့မှာ ကို"

"တော်စမ်းပါကွာ၊ မင်းက ရိုးသားတဲ့ ခင်မင်မှုတစ်ခုကို အရောင်ဆိုးချင် နေတာပဲ၊ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း ဇူးကို မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ရက်နဲ့ မင်း ပြုံး တောင် မပြနိုင်အောင် မျက်နှာက ဖြစ်နေတယ်၊ ငါတို့ချင်း ရိုးရိုးသားသား ခင်နေတာပါလို့ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ"

"ချစ်သူရှိရက်သားနဲ့ ကောင်မလေး ငယ်ငယ်တစ်ယောက်နဲ့ ကော်ဖီဆိုင် လေးရဲ့ ထောင့်စားပွဲလေးမှာ ကော်ဖီခွက်ချင်းတိုက်ပြီး တစ်နာရီကျော်ကြာ အောင် ထိုင်သောက်နေတာ ရိုးသားတဲ့ ခင်မင်မှု မဟုတ်ဘူး ကို၊ အတိအလင်း မဟုတ်သေးပေမဲ့ ယစ်မူးသာယာတဲ့ အဆင့်ကိုတော့ ရောက် နေတဲ့ ဖောက်ပြန်မှု၊ သိရဲ့လား"

"မင်းဘာတွေ လာစွပ်စွဲနေတာလဲ"

လင်းဝင်းထူးက တူကိုချ လက်ကိုပိုက်ကာ ညတန်ခူးကို ခပ်တင်းတင်း ကြည့်သည်။

"စွပ်စွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး တကယ့် အဖြစ်အပျက်ကို မြင်တာကို ပြောနေတာ"

"ရည်းစားရှိတာနဲ့ပဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကော်ဖီ သွားမသောက်ရတော့ဘူးလား ... ပြော"

ညတန်ခူးသည် ပါးစပ်ကို တမင်တကာ ဟ၍ တအံ့တဩ ဖြစ်ပြလိုက်ကာ ရင်ထဲမှာ နာကျင် နာကြည်းသွားပါသည်။

"ရှင်က လုပ်လို့ရတယ်လို့ ပြောတာပေါ့၊ ဟုတ်လား ကို"

"ဘာကြောင့် မရရမှာလဲ"

"ဒါဖြင့် တန်ခူးလည်း တခြား ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ကော်ဖီဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ ကော်ဖီတူတူ သွားသောက်ရင် ဖြစ်တယ်ပေါ့"

"... .."

"မင်း သက်သက် ပြဿနာ ရှာနေတာပဲ တန်ခူး၊ ဒီလောက် အလုပ်တွေ ရှုပ်တဲ့ကြားထဲက အချိန်နည်းနည်းကို မထွက်,ထွက်အောင်စုပြီး မင်းဆီ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လာတာလေ၊ မင်းအခုပြောတဲ့ စကားက ဘာစကားလဲ၊ ခြိမ်းခြောက်နေတာလား၊ ဘယ်မှာလဲ မင်းနဲ့အတူတူ ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်စရာ လူက ရှိနေလို့လား"

"တန်ခူးကသာ ခွင့်ပြုရင် လူတွေအများကြီး တန်းစီထွက်လာမှာပေါ့"

"ဟား ဟား"

လင်းဝင်းထူးက လက်ပိုက်ထားရာက ခေါင်းကို တစ်ချက်မော့လှန်ကာ

သရော်တော်တော် ရယ်မောလိုက်ပါသည်။

"မင်းက မင်းမှာ ပေါပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုး ပြောတာလား"

"ရှားစရာ ဘာအကြောင်းရှိလဲကို၊ ရှင်က သမားတော်ကြီး လင်းဝင်းထူး ဖြစ်သလို ကျွန်မကလည်း မိဖုရား ညတန်ခူးပဲလေ၊ ရှင့်ဘေးမှာ ဆရာဝန်မ ငယ်ငယ်လေးတွေ ဝန်းရံနေတာထက် မလျော့ဘဲ ကျွန်မဘေးမှာလည်း စီးပွားရေးသမား ပေါက်စ ချာတိတ်ကလေးတွေ ပတ်ချာလည်နေတယ် ဆိုတာကို နားလည်ထားစမ်းပါ"

လင်းဝင်းထူး မျက်နှာက နီမြန်းလာပါသည်။ အသားဖြူသူမို့ ပါးပြင် နားထင်တို့က သွေးရောင်တွေ လျှမ်းခနဲ တက်လာပုံကိုပင် အသေးစိတ် မြင်ရနိုင်သည်။

"ချစ်သူသက်တမ်း ခြောက်နှစ်ဆိုတဲ့ ခိုင်မြဲမှု သံယောဇဉ်ကို သိပ်တန်ဖိုးထားလို့ ကို့ကို ဘာမဟုတ်ဘဲ အပျော်သဘော သာယာရုံ၊ အရောတဝင်တွေ မထားပါနဲ့လို့ တောင်းပန်နေတာပါ။ နုနုနယ်နယ် ပျိုပျိုရွယ်ရွယ် ကောင်မလေးတွေ ဘေးကနေ တီတာပလီလာ နေတာကို ယောက်ျား တစ်ရာမှာ ကိုးဆယ့်ရှစ်ယောက်လောက် လှည့်မကြည့်ဘဲ စိတ်ခိုင်မာမာ တင်းမခံနိုင်ဘူး ဆိုတာ သဘာဝမို့လို့ ကို ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ မဖြစ်ရအောင် ဆင်ခြင်ပါလို့ တန်ခူးက တောင်းပန်နေတာပါ ...

ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ယစ်မူးသာယာ နေရုံလို့ ယူဆလို့ ဒီစကားမျိုး ပြောနေတာပါ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို ငါ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး ညတန်ခူးရေ ဆိုရင် တန်ခူးတို့ကလည်း အောက်ကျခံ မတောင်းပန်တတ်ပါဘူး၊ အသနားမခံတတ်ပါဘူး၊ ကို့မှာ ပေါတယ်ဆိုရင် တန်ခူးမှာလည်း မရှားဘူး ဆိုတာ နားလည်တတ်အောင် ပြောနေတာ"

ရစ်လည်လာတဲ့ မျက်ရည်တို့ကို မျက်တောင် ပုတ်ဖတ်သွင်းပြီး အသံ မ

တုန်အောင်လည်း ထိန်းရင်း၊ တန်ခူးက တုန်တုန်ယင်ယင် ပြောမိတာ ဖြစ်သည်။ ရင်ထဲမှာ သည်းမခံချင်အောင် အခံရခက်မှုက နင့်နေသည်။

အင်္ဂလန်၌ ဘွဲ့လွန်သွားမယူခင် အမ်အက်စ်စီ ဆရာဝန် ကလေးဘဝနှင့် စာကျက်နေတဲ့ အချိန်မှာ စ,ချစ်ခဲ့ကြတာပါ။ ချစ်သက်တမ်း နှစ်နှစ်နီးပါး လောက်မှာ အင်္ဂလန်ကို ထွက်ကာ ဘွဲ့လွန်တက်ခဲ့ပြီး ပြန်ရောက်လာကာ သမားတော်ကြီး ဖြစ်တာမှ တစ်နှစ် မပြည့်သေးတာပါ။ အသက် သုံးဆယ့် ခြောက်နှစ် အရွယ်ကောင်း လူပျိုသမားတော် ဆရာဝန်ကြီး အဖြစ် ဆေးခန်းတွေမှာပါ လူနာတရိပ်ရိပ် ကျပ်လာတဲ့ အောင်မြင်မှု နောက်ကွယ် မှာ ကပ်ပါလာတဲ့ မိန်းမတွေ ဝန်းရံ ဝိုင်းလည်မှုမှာ တောင့်ခံကြံ့ခိုင်တဲ့စိတ် မျိုး မရှိဘဲ တဖြည်းဖြည်း မူပျက် အချိုးပြောင်း ခြေလှမ်းပျက် အလိုက်အထိုက် ရောကာနှောကာ တွဲခုတ်တာလေးတွေ ရှိလာတာကို ဘယ်လိုငြိမ်သက် လက်သင့်ခံရမလဲ။

သာမန် မိန်းမတွေတင်မက ဆရာဝန်မပျိုတွေလည်း "ဆရာ" "ဆရာ" နှင့် တဖွဖွ ဖြစ်နေကြတဲ့ အနေအထားမှာ ယစ်မူးနေတာကို ချစ်သူတစ်ယောက် အဖြစ် ဘေးကနေ စင်းစင်းကြီး မြင်တွေ့နေတယ်လေ။ သက်တူရွယ်တူတွေ မတိမ်းမယိမ်းတွေ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးတွေ ထဲကမှ အဖေက ရာထူး ကြီးကြီး အဆင့်မြင့်၊ မိဘ ကျောထောက်နောက်ခံ မြင့်မားလှတဲ့ တစ်ဦး တည်းသော သမီး၊ နုရွယ်လှနေတဲ့ ဆရာဝန်မ ပေါက်စကလေး "သင်းမဇူ သာ" ဆိုတဲ့ သူကလေးကိုကျတော့ မတင်းနိုင်မတောင်နိုင် ကြံ့ကြံ့မခံနိုင် အရည်တွေ ပျော်ကျနေတာ မြင်သိနေရတာ။

ပို့စတင်ကျတဲ့ နေရာကနေ ခွင့်ယူထားပြီး အက်အက်စီဖြေဖို့ စာလုပ်နေ သူလေးက စာမေးတယ် စာမေးတယ်နှင့် ပူးကပ်နေတာကို သဘောတကျ ကျနှင့် စာတွေရှင်းပြ သင်ကြားပေးမဆုံး ဖြစ်နေတာကို ဘေးက ရင်နာစွာ

ရိပ်မိနေရတဲ့ ချစ်သူပါ။ စာသင်ဖို့ ငြင်းမဖြစ်ရင်တောင် ခပ်တန်းတန်းလေး တော့ နေဖို့၊ ခပ်ခွာခွာလေးတော့ ဆက်ဆံဖို့ ချော့ပြောရင်း တောင်းပန်ရင်း က ခုတော့ အတူတောင် သွားလာနေတဲ့ အဆင့်အထိ တစ်ထစ်တစ်ထစ် တိုးမြင့်လာတဲ့ အခြေအနေလေ။

ဟိုက နုနုဥဥ ဆရာဝန် သူဌေးသမီးလေးမို့ ညတန်ခူး နောက်ကောက်ကျ ကျန်ရစ်ရအောင် ညတန်ခူးကကော ဘာမို့လဲ။ ကလေးကချေ အပေအတေ မို့လား။ လူနာတွေနဲ့ ဆေးတိုးလာတဲ့ သမားတော် လက်သစ်မို့ သူဟာ နောင်ကို တရိပ်ရိပ်တက်ကာ အခြေခိုင်တော့မှာ ဖြစ်ပေမဲ့ ခုထိကတော့ သာမန်လူတန်းစား မိဘရဲ့ သားသမီးမျှသာ မဟုတ်လား။ အချစ်နှင့် သံယောဇဉ်ကြောင့်သာ မဟုတ်ရင် သူလောက်လူကို ညတန်ခူးက မရနိုင် တော့တာ မို့လို့လား။

အသက်နှစ်ဆယ့်လေးမှာ သူနှင့် ချစ်သူဖြစ်၊ သူနိုင်ငံခြား သွားတာနဲ့ ဘာနဲ့ စောင့်ရင်းဆိုင်းရင်း ညတန်ခူးရဲ့ အသက် အခု သုံးဆယ်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်တာဟာ ကြင်ရာဖက် ရှားပါးလို့ အိမ်ထောင် မပြုနိုင်တာမှ မဟုတ်ခဲ့တာ။

သူ့ကို နောက်ကြောင်းအေးအေး ပညာသင်နိုင်ဖို့ စောင့်နေခဲ့တာလေ။ သူ ပြန်ရောက်ကာစ အထိုင်မကျသေးတာကို တစ်ခါစောင့်ရာက ခုတော့ လက်ထပ်စကားတောင် နှုတ်သွက်သွက်ဆိုသံ မကြားရဘဲ ရှိနေတော့တာ။ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ့်ရည် ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနှင့် ဒီအနေအထား ဖြစ်နေရတာကို ရင်မှာ နာကြည်းနေပြီ။

"ဒီမှာ တန်ခူး၊ မင်း ဆိုလိုနေတာက ငါက ဇူးနဲ့ဆက်ရင်းနှီးနေရင် မင်း လည်းပဲ ချာတိတ်တစ်ယောက် ကောက်တွဲပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်နေတဲ့ သဘောလား။"

တန်ခူးက တဆတ်ဆတ်တုန်သော နှုတ်ခမ်းလေးကို မဲ့မိရင်း ...

"ဒီလောက်ကြီးတောင် မင်းတွေ ငါတွေလဲ ရင့်သီးစရာ မလိုပါဘူး ကို၊ ကျွန်မ နောက်တစ်ယောက် တွဲနေလို့ ကိုတားမြစ်နေရတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်ခြေလမ်းပျက်လို့ ကျွန်မက တားနေရတဲ့ ကိစ္စပါ၊ ခြိမ်းခြောက်တယ်လို့ ယူဆချင်လည်း ယူဆလိုက်ပေါ့ ကို၊ လူဆိုတာ ကိုယ်တိုင် ခံစားကြည့်ရမှ ဒီဝေဒနာ ဘယ်လို အခံရခက်တယ် ဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာနိုင်တာပါ"

"ကိုယ့်ကို ခြိမ်းခြောက်ရင်တော့ မင်းမှားသွားမှာပေါ့။ မိန်းမတစ်ယောက်က ခြိမ်းခြောက်ပြီး ပေးတဲ့ အမိန့်ကို အလန့်တကြား နာခံလိုက်တတ်တဲ့ သူထဲမှာ ကိုယ်မပါဘူး"

ညတန်ခူးက အံ့ဩလွန်းစွာ နှုတ်ခမ်းလေးဟ ခေါင်းလေးယမ်းမိကာ ...

"ဒီလေသံမျိုး ဟိုးတုန်းက တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့ပါလား ဆရာဝန်ကြီးရယ်၊ ခုတော့လည်း တင်းလှချည်လား၊ ခြိမ်းခြောက်ပေးတဲ့ အမိန့်ကို မနာခံတတ်ဘဲ ပတ်ချဲ့နှပ်ချဲ့နဲ့ သွေးဆောင်ဖြားယောင်း မြူဆွယ်တဲ့ စကားမျိုးကိုပဲ တဟဲဟဲနဲ့ သွားဖြဲပြီး မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ လူစားထဲပဲ ရှင်က ပါတယ်ပေါ့နော်"

"မင်းစကားကို ရုပ်သိမ်းပြီး ကိုယ့်ကို ပြန်တောင်းပန်သင့်တယ် တန်ခူး"

"ကျွန်မက "

"... .."

"ရှင့်ကို "

"ဟုတ်တယ်၊ ဖြူဖြူစင်စင် တွဲနေတဲ့ ငါနဲ့ ဇူးကို စွပ်စွဲသမုတ်ပြီး တားမြစ်တဲ့ ကိစ္စကို မင်းတောင်းပန်ပါ တန်ခူး၊ ကိုယ့်ရဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေး နယ်ပယ်မှာ နောက်တစ်ခါဝင်ပြီး မစွက်ဖက်ဘူး၊ မခြယ်လှယ်ဘူး၊ အမိန့်တွေ မပေးဘူးဆိုတာ ကတိပေးပါ၊ ဒါ ရေရှည်အတွက် လိုအပ်ချက်ပဲ၊ ပြီးတော့ ဟိုတစ်နေ့ကလို ဇူးကို တည့်တည့်ဆုံရက်နဲ့ မရယ်နိုင်မပြုံးနိုင် မျက်နှာ မပျက်

ပါနဲ့၊ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မလုပ်ပါနဲ့။ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် နေရင်းထိုင်ရင်း သိက္ခာကျအောင် ရှက်အောင် မင်း ဘာလို့ လုပ်ချင်တာလဲ၊ ကိုယ်ချင်း စာမှပေါ့၊ ဒါတွေအားလုံးကို မင်း ကတိမပေးနိုင်ရင်တော့ ပြဿနာက မပြီးနိုင်ဘူး။"

တန်ခူးသည် ရင်ထဲ တဆစ်ဆစ်နှင့် အောင့်ကျိန်းနာကျင်ကာ မျက်လုံးတွေ ပင် ဘာမှ မမြင်နိုင်လောက်အောင် အခိုးအငွေ့တို့ ဖုံးအုပ်ပူလောင် ဝင်းဝင်း တောက် သွားပါသည်။ ဆတ်ခနဲ ထိုင်ရာမှ ထရပ်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာလုပ်လို့ လုပ်မိတယ်မသိခင် ရှေ့မှာချထားတဲ့ ရေနွေးကြမ်းခွက်မှ အေးနေပြီ ဖြစ်တဲ့ ရေနွေးကြမ်းတို့နှင့် လင်းဝင်းထူး မျက်နှာကို ကောက်ယူ ပက်ပစ်လိုက်သည်။

"ရှင်သေလိုက်၊ လဲသေလိုက်"

"တောက်"

လင်းဝင်းထူးက မျက်နှာမှာ စိုရွဲသွားတဲ့ ရေနွေးတွေကို သုတ်ခါပစ်ရင်း ဒေါသတကြီး တောက်ခတ်လိုက်ပါသည်။

"အဲဒီ ရှင့်ရဲ့ ဇူးဆိုတဲ့ မိန်းမကို နောက်တစ်ခါမြင်ရင် ပြုံးမပြရုံတင် မကဘူး ဒီထက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပိုဖြစ်အောင် လုပ်ဦးမှာ"

"မင်း အခု ပြန်ထိုင်စမ်း ညတန်ခူး"

လင်းဝင်းထူး မျက်နှာဟာ နီရဲ၍ တင်းမာလိုက်သည်မှာ ချက်ချင်းပဲ ကွဲအက်ထွက်မလား ထင်ရသည်။ တန်ခူးက ရှေ့က ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကောက်ကာ စားပွဲမှ ချာခနဲအထွက် လင်းဝင်းထူးက တန်ခူးရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပါသည်။

"အား"

တကယ်နာသွားတဲ့ တန်ခူးသည် မျက်ရည်ပါ လည်တက်လာကာ တစ်ဖက်ကို လှည့်အကြည့် မနီးမဝေးစားပွဲမှ ဟိုကောင်လေး ပါးစပ်အဟ သားနှင့် တန်ခူးတို့ အဖြစ်အပျက်ကို စိုးရိမ်မကင်း ကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတို့ နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါသည်။ သူ့ကို အမြဲ ခိုးကြည့်နေတတ်တဲ့ ဒီ ကောင်ကလေးနှင့် တစ်ကြိမ်မှ နှုတ်မဆက်ဖူးသေးပေမဲ့ အကြည့်ချင်း တွေ့ဆုံနေခဲ့ဖူးတာ။ အသွားအပြန်တွေ လူချင်းဆုံနေတာတော့ နှစ်လ လောက်တောင် ရှိနေပြီမို့ လူချင်း မရင်းနှီးလည်း စိတ်ချင်း မျက်လုံးချင်း တော့ ရင်းနှီးနေပြီပဲ မဟုတ်လား။

"မောင်လေး တို့ကို ကူပါဦး"

ညတန်ခူးထံမှ စကားသံကြောင့် ထိုလူရွယ်လေးခမျာ အံ့အားတသင့် ထ,တစ်ဝက် ထိုင်တစ်ဝက် ဖြစ်သွားကာ လင်းဝင်းထူးရဲ့ လက်တွေပါ အငိုက်မိသလို ရုတ်တရက် အားပျော့အသွား တန်ခူးက သူ့လက်ကို ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်လိုက်ပါသည်။ လျှပ်တစ်ပြက်ပင် ကောင်ကလေးအနား တိုးကပ်သွားလိုက်ကာ အမှန်တကယ် စိတ်လှုပ်ရှား တုန်ယင်မှုနှင့် လူပါ တ ဆတ်ဆတ် တုန်နေပြီးလျှင် ...

"မ ... မ,ကို ဆိုင်ကို ပြန်ပို့ပေးပါနော်"

ကောင်ကလေးက အံ့အားသင့်နေရာက လင်းဝင်းထူးထံ တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်သလို ပြုယိုင်မလို ဖြစ်နေတဲ့ ညတန်ခူးရဲ့ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို မရဲတရဲ ထိန်းကိုင်လိုက်ကာ ထိုကိုရီးယား စားသောက်ဆိုင်ခန်းလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းက ဓာတ်လှေကားဆီ ဖေးမတွဲ ခေါ် သွားပါသည်။ ဓာတ်လှေကားထဲ ရောက်လျှင်တော့ ညတန်ခူးသည် စိတ်ကိုလွှတ်ကာ ဘာမှမတွေးဘဲ မူးဝေနေတဲ့ ဦးခေါင်းကို ကောင်လေး ပခုံး၌ နဖူးတိုက်၍ မှီထားလိုက်ရပါသည်။
